

4676

790

சின்னையா சிவநேசனின்

நரி மாப்பிள்ளை

இந் நூல், இதன் பதிப்பாளர்களாகிய ‘மயிற்’ தாபநத்தாருக்காக கொழும்பு 2, நிர். 50, மலே விதியிலுள்ள ராஜமணி அச்சுக்கத்தினரால் அச்சிடப்பட்டு, 1971 சித்திரையில் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டது. இந்நூல், இதில் அடங்கியுள்ள நாடகக் கதை, வசனம், பாட்டுக்கள் முதலியன சம்பந்தமான சுலப உரிமைகளும் பதிப்பாளருக்கே.

இந் நாடகத்தைக் கலாச்சாரம் போழுது போக்குக்காகவோ, கல்வி, கலை அறிவை விருத்தி செய்வதற்காகவோ யாரேனும் இவ்வசமாக நடித்துக் காட்ட விரும்பின் அன்னாருக்குத் தம் விருப்பப்படி நாடகத்தை மேடையேற்ற இத்தால் அனுமதி வழங்கப்படுகின்றது எனினும் இந்நாடகத்தை மேடையிலோ, திரையிலோ வேறு எம் முறையிலோ நடித்துக்காட்டி எத்தேவைக்காவது பணவகுல் செய்ய விரும்புவோர் நாடகத் தேதிக்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்னர் உரிமையாளர்களுக்கு எழுதி அதற்குரிய அனுமதியைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

இந்நூலை எம்மொழியிலாவது எந்நாட்டிலாவது அச்சிலோ, தட்ட மேழுத்திலோ, நிழல் படமாகவோ வேறு எந்த முறையிலோ நகல் செய்யும் உரிமை பதிப்பாளருக்கு மட்டுமே உண்டு.

நன்றி

“நாரி மாப்பிள்ளை” எனும் இக்குறு நாடகத்தை நல்ல பல திருத்தங்களை செய்து நூல் வடிவில் வெளியிட உதவிய கலாநிதி கோபாலபிள்ளை மகாதேவா அவர்களுக்கு என் உளங்கனிந்த நன்றி.

- ஆசிரியர்

வினாக்கள் மற்றும் பதில்கள்
வருடாங்கள் 4676

நாடி மாப்பிள்ளை

சின்னையா சிவநேசன்

“மயிற்” தாபனம்,

9-15 ஆம் ஒழுங்கை, கொழும்பு 3.
இலங்கை.

1971

விலை ரூபா 1.00

NARI MAPPILAI

First Edition March 1971

All rights reserved.

நீரேஷ் ஜி படிப்பகம் - கோப்பாய்
ஒவ்வொன்றும் ஏற்றும் புத்தகம் வீல்
வீட்டுதல் வெட்டுதல், கிழித்தல், அழித்தல், அழுக்குப்
படியவிடல், கந்தி சூழபாலக கூக் கெய்யலோட்
டாகென் மிகாத் தாழ்சூழயாகக் கேட்டுக் கொள்
விரும். புத்தகங்கள் நீங்கள் எங்களும்போல
பெப்பியான ரெற்பாடுகளைக் கண்டால் நூக்குப்
பொடுப்பாராக்கு உடன் நெரிவிக்கவும். அல்லா
விடுவின் நீங்கள் ஏற்றுச் சென்ற புத்தகம் இருப்பு
நிலையில் சிறுநீதிகளுக்கு குடுத்தப்படுவது
பொடுக்கட்டு நூக்குப் பொடுப்பாராவிடுவது
கப்பறம் தட்டித்தான் நீங்கள் ஏந்கவேண்டிய நிர்ப்
பார்த்தும் ஏற்படும்.

Printers:

The Rajamani Press,
Fifty, Malay Street, Colombo-Two,

பதிப்புரை

கலாநிதி மேபாலமிள்ளை

மகாதேவா

இந்நாடில் உள்ளடங்கிய “நரி மாப்பிள்ளை” என்னும் நாடகம் ஒரு சிங்கள நாடோடிக் கதையை மூலமாகக் கொண்டது. இதை முதன் முதலில் திரு. தயானந்த குணவர்தனு சிங்களத்தில் மேடையேற்றி னார். சிங்களத்தில் “நரி பாடு” என்னும் பெயருடன் இந்நாடகம் இம்மட்டில் இருநூறுக்கு மேற்பட்ட தடவை நடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தமிழில் இந்த நாடகத்தைப் பிறப்பித்து வசனமெழுதி இசையையும் அமைத்திருக்கும் திருச்சினையா சிவநேசன், குணவர்த்தனுவின் சிங்கள நாடகத்தைப் பார்த்து வசனத் தைப் படித்த பின்னர் சிங்கள அமைப்பைப் யொதுவாகப் பின்பற்றி இருக்கின்றனர்களும், குணவர்த்தனைவே தன் வாயினாற் புழந்து கூறியிருப்பதைப் போல நாடகத்தின் தமிழ் அமைப்பில் எத்தனையோடு யற்கையும் புதுமையும் கூடிய “அசல்” அம்சங்கள் உள்ளன. விரசர்கள், தனிக்கையாளர்களின் சருத் தின்படி இத்தமிழ் நாடகம் மேடையேற்றும் பரிட்சர யில் முதன்மையாகத் தேறியிருக்கின்றது. இந்நாடக வசனங்களைத் திடும்பத் திரும்பப் பல தடவைப் படித்தும் ஒத்திக்கைகளின்போது பார்த்துக் கேட்டும் சிலபலி திருத்தங்களைச் செய்வதற்கும் அதனை மேடையேற்றுவதற்கும், இந்நாலீஸ் பதிப்பித்து வெளியிடுவதற்கும் சுமத்துச் சிங்கள தமிழ் மக்களிடையே தீவிகையில் பரிசாற்றிவிடும் சமூக சிற்றுமையையும் தூண்டுவதற்கும் எமக்குக் கீடுத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பற்றித் தமிழன்னைக்கு நாம் திருப்பிக் கொடுக்கும் கலைக்கடன் என்று என்னவிப் பெருமைப் படிக்கிறேன்.

இந்நாடக அமைப்பும் வசனமும் ஈழத் தமிழரின் பழக்க வழக்கங்களையும் பேர்க்கையும் கலாசாரத்தையும் பின்பற்றியே நிர்ணயிக்கப்பயின்னன. எனினும் தென்னந்தியத் தமிழ் நாட்டினருக்கும் விளங்கக் கூடிய முறையில் வசன அமைப்பில் கவனம் செலுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. அத்துடன் இதுபள்ளியில் பின்னோக்கி நடித்துப் பலன் பெறக்கூடிய முறையில் அவர்களின் இலக்கிய வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் நேர்க்கத்துஞ் பழக்கமாறிகள், அடிக்குச் செற்கள் பிற கதைகளின் பிரஸ்தாபம் முதலியவற்றுடன் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்நாடகத்தின் ஆசிரியரான சின்னையா சிவநேசன் பாற்பாளம் கொழும்புத் துறையைச் சேர்ந்தவர். தமிழ் நாட்டில் கிறித்தவக் கல்லூரியில் உயர்தருக் கல்வியையும் கலையார்வத்தையும் பெற்று வாழ்க்கைப் படியில் கால் வைத்த

சின்னையா சிவநேசன்

விஞ்ஞானப் பட்டதாரி. இலங்கை அரசாங்கத்தின் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் பதிப்பாசிரியராகக் கடமையாற்றுகிறார். உயிரியலில் அரசாங்கத்துக்காகச் சில நூல்களை மொழிபெயர்த்துவனார். அத்துடன் இலங்கை வானெவிக்கு நாடகங்களை எழுதியும் அவற்றில் நடித் தும் இருக்கிறார். சமூக விஞ்ஞானக் கட்டுரைகள் முதலியனவற்றைப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதுவதும் நாடகங்களை எழுதி இயக்குவதும் இவரின் பொழுது போக்குகள். சிவநேசனின் முன்னோய நாடகமாகிய “நினைத்தது நடந்ததா?” எழுத்து ரசிகர்களின் பாராட்டைப் பெற்ற தரமுள்ள நாடகம். சிவநேசன் மேலும் நாடகங்களைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும்; அவற்றை அவரின் ரசிகர்கள் பார்த்து ரசித்துக்கொண்டேயிருக்க வேண்டும் என்பது எம் பேரவா.

MITE Organization,
Fifteenth Lane,
Colombo-3.
Ceylon.

Dr. KOPALAPILLAI MAHADEVA.
MSC. PhD (Birm). BSc. (Cey.) CEng.
MIProdE. MISCE. MIStructE.
MIMechE, MBIM FIE (Cey.) FRSH.
Chairman & Executive Director.

நரி மாப்பிள்ளை

முன் ஞான

சமாதானமும் சமதர்மமும், சாந்தியும் அன்பும், பண்பும் பரிவும், எங்கும் பரவி வியாபித்து நின்ற காலமது. மக்களும் மாக்களும் பேத மெதுவுயின்றிப் பழகிய காலமது ஜீவகாருண்யம், பிறவுயிரைத் தன் னுயிர்போல் நேசித்த பெருந்தன்மை, நீதியின் முன் மனிதனும் மிருக மும் சமமே என்ற பேருண்மை ஆயன் பெருதும் போற்றப்பட்ட காலத் திலே நடந்ததாகக் கற்பனை செய்யப்பட்ட கதைதான் இது.

சண்டை சச்சரவு, போட்டி பொருமை, அடுத்துக்கெடுக்கும் என்னம், அளவுக்குமிறிய பணவாசை, சூதும் வாதும், கோடும் கச்சேரியும் சூடியும் கும்மாளமும், நயவஞ்சகமும் நம்பாசையும் இன்னதென்று அறியாது மக்கள் வாழ்ந்த காலமது. இவ்வாருண நற்குழலில் நாடு இருந்ததா காட்டு மிருகங்கள் கூட நாட்டு மக்களுடன் பேசி மகிழ்ந்து சூடிக்குலாவி வாழ்ந்தன என்ற கற்பனையின் அடியாகப் பிறந்ததே “நரி மாப்பிள்ளை” என்ற இக் குறு நாடகம்.

முதலாம் அங்கம்

(காட்டின் நடுவிலுள்ள பற்றைக்கருகே படுத்திருந்த ஒரு நரி எழுந்து “ நெளிவெடுத்து ” பின் ஊனையிடுகிறது.)

நரி: நான் யார் தெரியுமோ? என்னத்தான் நரி என்று சொல்லுவார்கள். நான் இந்தக் காட்டில்தான் இருக்கிறது பெரிய குலந்தான்! பேசும் வேண்டுமோ? ஆனால் நான் ஒரு பாவி; “ தனிச்ச கட்டை ” இதென்ன சீவியம்? குடும்பம் ஒன்று இருந்தால் எவ்வளவு நல்லது? இல்லறம் அல்லது நல்லறம் இல்லை. சும்மா இருந்தால் சந்தோஷ மில்லை. (துக்கம்)

என்ன மாதிரிக் காலந்தள்ளலாம்? எங்கே பார்த்தாலும் மரமும் கொடியும், காடும் கரம்பையும், காய்ந்த தடியும்! எப்படி இந்தக் குறைகளைத் தீர்க்கலாம்? நரி களிலும் பார்க்க அறிவாலிகள் என்று சொல்லிக்கொண்டு திரிக்குரிகள் சில மனிதர், அவர்களைக் கேட்டுப்பார்த்தால் வழிவகை ஏதும் கிடைக்கவும் கூடும். உருவத்திலே நான் ஒரு நரி யாய் இல்லாமல் மனிதனாய் இருந்தால் எவ்வளவு நடப்பு? நினைத்ததெல்லாம் செய்யலாமே? எனக்கும் அப்படி இருக்க விருப்பந்தான்.

நடக்கிறது நடக்கட்டும் என்னுலே இப்படி இருக்க ஏலாது. எப்படியும் நிலைமை மாறுத்தானே வேணும்.

(இந் சேரத்தில் இரு பெண்களின் குரல் வெளியே கேட்கிறது.
(நரி பதட்டமடைகிறது.)

காமாட்சி: பிள்ளை . . .

நரி: சுத்தம்! ஏதோ சுத்தம்!

காமாட்சி: நாங்கள் அந்தக் காட்டுக்குப்போய் விறகு பொறுக்குவோம் வா.

நரி: மனிதக் குரல்போலே கேட்கிறது.

மங்களாடி: சரி ஆச்சி...

நரி: ஒகோ! பெண்கள் குரல்தான். அப்படியென்றால் அவ்வளவு பயப்படத் தேவையில்லை. என்றாலும் அந்தப் பத்தைக்குள் ஒளித்திருந்து பார்ப்போம்.

(நரி பற்றைக்குள் சென்று பதுங்குகிறது. காமாட்சியும் மங்களமும் மேடைக்கு வருகின்றனர்.)

காமாட்சி (விறகு முறித்துக்கொண்டே) பிள்ளை, இன்றைக்கு கொஞ்சம் கூடக் கொண்டு போகவேணும் விறகு. நாளைக்கு மழை கொட்டப்போகுது போல கீட்குது. அப்போது மழைக் கண்ணியுங் கத்தினது. (மங்களம் இதைக் காதில் வாங்காமல் வேறு பராக்காக அங்குபிங்கும் பார்க்கிறான்) இந்தா பிள்ளை ஒன்றிலும் கவனமில்லை நி! பொறுப்புணர்ச்சி கொஞ்சமும் இல்லை. இப்படி நெடுக இருக்க ஏலாது, வேலைவெட்டி செய்யப் பழகவேணும். குளத்தடிக்குப் போய் இனி வம்பளக்க முடியாது. கலியாணங்கட்டிக் கொடுத்தபிறகு வீடு வாசலில் இருந்து பார்க்கவேண்டிய அலுவல்லை இனியாவது பார்க்கப் பழகவேணும் நி.

மங்களம்: அதெல்லாம் கட்டினபிறகு பழகலாம் ! அங்கே பாராச்சி அலரி மலர்களை, எவ்வளவு அழகு, என்ன மலர்ச்சி ? காடு முழுவதும் கமமுது பூக்களால்.

காமாட்சி: பூக்களோ? விளையாட்டுப் புத்தி இன்னும் விட்டுப் போக வில்லை ! இப்படிம் நீ சின்னப்பிள்ளையோ? எத்தனை பேர் உன்னிலே கண் வைத்திருக்கிறார்கள் கலியானங்கட்ட. நீ என்னவென்றால் இன்னும் மன சோறு கறி காய்ச்சுகிற நிலையில்தான்.

மங்களம்: அப்போ என்னை வேறு என்ன ஆச்சி செய்யச் சொல்லுகிறும்? ஒரேயடியாய் சொல்லி முடித்துவிடு பார்ப்போம்.

காமாட்சி: தொடங்கிவிட்டாய் வெடுக்கு வெடுக்கு என்று மறுமொழி சொல்ல ! நான் சொன்னது காட்டிலேயிருந்து கடகட வென்று விறகும் தண்ணியும் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோகப் பழகவேணுமென்று. இதெல்லாம் நீ கலியானங்கட்ட முன்பு தானே பழகவேணும் :

மங்களம்: (சினுக்கத்துடன்) இதெல்லாஞ் செய்ய என்னலே முடியாது, ஆச்சி.

காமாட்சி: சரி, சரி. அந்த அடம்பன் கொடியைப் பிடிக்கி அதாலே விறகைக் கட்டு. பொழுது போக முந்தி நான்போய் அங்கே தெரிகிற சள்ளித் தடிகளைச் சேர்த்துவாறன். (காமாட்சி செல்கிறார். மங்களம் சொன்னதைச் செய்யாது, காட்டின் அழகில் மயங்கி உலாவித்திரிகிறார். இதற்கிடையில் ஜனித் திருந்த நரி மங்களத்தின் அழகுகண்கு மயங்கி நிற்கிறது.)

நரி: சாய் .. விதானையாரின் கூகள் ஒரு விக்கிரகந்தான். நான் என்றால் இந்தப் பிறவியிலே இவ்வளவு அழகான பெண் சினக் காணவில்லை. கொழுத்த கோழியின் கொண்டைப் பூப் போலயெல்லோ காட்சியளிக்கிறார். கொள்ளை அழகு. குறைசொல்ல இடமில்லை. இப்படியான பெண்சினக் கட்டப் புண்ணியஞ் செய்தல்லோ இருக்கவேணும். ஜேயா, நான் என்ன செய்வேன். முற் பிறவியிலே செய்த பாவத்தாலை மிருகமாய் வந்து பிறந்திட்டேன்.

(இந்த நேரத்தில் மங்களம் பாடி ஆடுகிறார்)

மங்களம்

அழகான அலரி எங்கும்
அடர்த்தியாய்ப் பூத்திருக்கு
ஆசையாய் நானும் அதை
அள்ளிடுவேன் கைநிறைய

(அழகான)

சுவையான கொய்யாவெல்லாம்

குழந்திருக்கு மரம் நிறைய

சுவைத்திடவே நானும் அதை

சேர்ந்திடுவேன் மடிநிறைய

(அழகான)

வண்ண வண்ணக் கிளிகளெல்லாம்

வாவென்று எனை அழைத்து

கண்முடித் திறக்கும் முன்னர்

கானகத்துள் மறைகிறதே.

(அழகான)

நரி: சாய்...காட்டு மல்லெல்லாம் கூட்டிச் சேர்ந்தாலும் கன்னி இவன் அழகுக்கு ஈடாகுமோ? குரலென்ன குறைவோ? குயிலும் தோற்றுவிடும். சாய், நான் மனிதனுக்கப் பிறக்க வில்லையே! (இந்த நேரத்தில் வெளியே 'பிள்ளை' என்ற சத்தம் கேட்கிறது) இந்தத் தோகை மயிலின் தாய் தேடி வாருபோலே தெரியுது. (காமாட்சி விற்கு கட்டுடன் வந்து மகளைத் தேடுகிறார். மகள் மங்களம் தூரத்தில் பூப் பறித துக் கொண்டிருக்கிறார்)

காமாட்சி: பிள்ளை மங்களம்! நீ எங்கே?

மங்களம்: ஆச்சி, நான் இங்கே.. மகிழும் பூக் கொய்கிறேன்.

காமாட்சி: ஐயோ! ஐயோ! எங்கே விற்கு? பாருங்கோ இவளின் பரா கண்டித்ததை. ஒரு முழுக் கங்கு மட்டைகூட வெட்டவில்லை. இவ்வளவு நேரமும் என்ன பிள்ளை செய்தன! இப்படி யென்றால் உன்னை மனிதர் மக்களுக்குக் கட்டிக்கொடுக்க ஏலாது. உனக்குச் சரி நரிதான். உன்னை இப்பவே நரிக் குத்தான் கட்டிக் கொடுக்கவேணும். இதை ந் மறுக்கவும் கூடாது, மறங்கவும் கூடாது. இதைப் பற்றி இரண்டாம் பேச்சில்லை. இறுதி முடிவு.

பின்னணி இதை:

உன்னைக் கொடுப்போம் நரியிடம்

உன்னை மனக்கும் ஒரு நரி

உன்னைக் கொடுக்க

உன்னை மனக்கும்

காட்டிலுள்ள ஒரு நரி

உன்னைக் கொடுப்போம் நரியிடம்...

(இநுவநும் வெளிபேறுகிறார்கள். அவர்கள் சென்றதும் நாசுங்கோடுத்தால் துள்ளி ஆடுகிறது.

நரி: எங்கள் பிரமனின் போக்குகளை விளங்கிக் கொள்வதென்றால் விளையாட்டில்லை. எதிர்பாராத விதமாக ஏதாவது எடுத்தாப்போலச் செய்துவிடுவார். இப்போ பாருங்கோ என்ன நடந்ததென்று? இப்படி நடக்குமென்று நான்களனிலே கூட நினைக்கவில்லை. எத்தனை பிறவி அடுத்துத்து எடுத்தாலும் நடக்கக்கூடிய காரியங்களை இது? ஆயிரம் பொன்னை அளவிக்கொடுத்தாலும் வாயாலே கூட வருளிக்க முடியுமா இதை எடுத்தாலும் தன் தங்கமகளை நரிக்குத்தான் கொடுக்கவேணும் என்று நான்டு கொண்டு நிற்பதென்றால், இது தெய்வச் செயலில்லாமல் வேறென்ன (உடனே மண்டியிட்டு) ஒ! எங்களைப் படைத்த பிரம்மாவே; ஆதாவதற்ற, அநாதைகளாகிய எங்களுக்கு உதவுவதற்காக நீர் நீடியில் வாழ்விராக!

ஶாதி மத பேதமோ, ஏழை பணக்காரர்ன் என்ற எந்த வித்தியாசமோ பாராட்டாது, தகுதியறிந்து, என்தன் தனிமை அறிந்து, எவ்வாறு உங்கள் கடமையை நீங்கள் செய்கிறீர்கள் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக இதைச் செய்திருக்கிறீர் எங்கள் ஈசனே. (எழுந்திருத்தல்)

அடி சபாசு, இந்த சங்கதி என்னைத் தவிர எங்களுடைய ஆட்கள் ஒருவருக்குந்தெரியாது. இனி விதானையாரின் வன்னை மகள் எனக்குத்தான் சொந்தம். ஆகவே தயக்க மேதும் தேவையில்லை. இந்தக் கிராமத்திலே இருப்பவர்கள் கனவான்கள், வாக்குத் தவறுவதில்லை. சொன்னால் சொன்னதுதான். சரியாய்த்தான் செய்திடுவர். இன்னுஞ்சில் நாட்களில் இந்த நரியார் விதானையாரின் மான் போன்ற மகளை மணக்கப் போகிறார். ஒ! அதன் பிறகு இந்தக் காட்டுக்கு இவர்தான் ராஜா. (நா பாடி ஆடுகிறது.)

நரியாருக்கு நல்ல காலம்
நாரியொன்று கிடைத்திருக்கு - நரியாருக்கு
கலியாணம் முடிந்ததுமே காட்டிற்குக் கொண்டருவேன்
சிங்காரியும் சிதனமும் சிறப்புடனே கொண்டருவேன்
சிறப்புடனே கொண்டருவேன் - அப்போ
முல்லைமலர் பூத்திருக்கும், முழுக்காடும் மலர்ந்திருக்கும்
முழுக்காடும் மலர்ந்திருக்கும். — நரியாருக்கு

(நா சங்தோஷத்தில் ஊளையிடுகிறது)

இரண்டாம் அங்கம்

(விதானையார் வீடு. விதானையார் பாக்கு வெட்டிக்கொண்டிருக்கிறார். மகள் மங்களம் நெல்குற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். காமாட்சி புடைத் துக்கொண்டே விதானையார் பக்கம் வருகிறார்.)

காமாட்சி: இந்தாருங்கோ கேட்டுதே.. உங்களுக்கு எத்தனை தடவை சொன்னது இந்த வீட்டைச் சுற்றியுள்ள புற்று ஏற கூடிய பிடிக்கி விடுங்கோ என்று இன்றைக்கெல்லே எங்கள் தரகர் தம்பியின்கௌ, இவள் மங்களத்தின் விஷயமாய் முடிவு சொல்லவாறே வென்றவர். இனியாவது வீடு வாசலைச் சுத்தமாய் வைத்திருக்கிற எண்ணமில்லையோ

மங்களம்: அதுமட்டுமில்லை ஆச்சி, இந்தப் பத்தைக்களைக் கண்டவுடன் காட்டு மிருகமெல்லாம் வீட்டுக்குள் வந்துவிடும்.

விதானை: ஓம், நானும் பார்த்திருக்கிறேன் பல தடவை. இங்கே நாரிக் கூட்டம் ஓன்று நடமாடித் திரிகிறதை.

மங்களம்: சாய், இன்று இருக்கவேணும் என் ஆசை நாய் "வீமன்"

காமாட்சி: நீ இங்கு கொஞ்சநாள் இல்லாமல் பேரனபடியாலேதானே உன் செல்ல நாய் கானுமல் போன்று. (கண வணைப் பார்த்து) உங்களுக்குத் தெரியுமே விஷயம்... வருஷப் பிறப்புக்குச் சுட்ட வெடிக்குப் பயந்து, வெளிக்கிட்ட நாய் இன்னும் வீடு திரும்பின பாடில்லை.

விதானை: ஐயோ மறந்திட்டேன், அதைப்பற்றிச் சொல்வதற்கு. அந்த நாயிப்போ, பொன்னம்மா அக்காவின் பெரிய மகள் வீட்டில்லோ]

மங்களம்: அப்படியா அப்பு! புண்ணியம் உங்களுக்கு, போவோம் அதை அழைத்துவர (தூரத்தில் யாரோ வருவதைக் கண்டு விதானையார் எட்டிப் பார்க்கிறார்)

விதானை: ஆ! தரகர் தம்பியின்கௌ போலொருத்தர் வாரும். தூரத் திலை எனக்குத் தெரியுதில்லைக் கண்ணுக்கு.

காமாட்சி: ஒரோ... அப்படியென்றால் விஷயம் முடித்துவிட்டுத்தான் வாரும்போலை. (மகளைப் பார்த்து) பிஸ்கௌ, நீ போ உள்ளே,

(மங்களம் போருகின், தரகர் வருகிறார், விதானைபார் வரவேற்கிறார்.)

விதானை: எட, தரகர் தம்பிப்பிளையோ வாரும் வாரும், வந்திப்படி அமரும். சுறும் சகசேதி சூசாமல் சட்டென்று.
(முன்னுத்துக் கொண்டே அமர்தல்)

தரகர்: நான் எடுத்த காரியம் ஒரு நாளும் கைகூடாமல் போகாது. எல்லாம் நல்படியாகத்தான் நடந்திருக்கிறது.

காமாட்சி: (விதானையாரிடம் வெந்திலைத் தட்டத்தை வாங்கிக்கொண்டே) எட இது தெரியாதே எங்களுக்கு, நீங்கள் தலையிட்ட காரியம் சரியாய்த்தான் வருமென்று.

தரகர்: இப்போ எல்லாஞ் சரி. ஆனால் ஒன்று, நீங்கள் முந்திச் சொல்லிய மாதிரி குறை நிறை ஒன்றில்லாமல் கொடுத் திடுங்கோ கொடுக்கிறதை.

காமாட்சி: நாங்கள் எப்போதாவது சொன்னபடி நடக்காமல் விட்டிருக்கிறோமா? சொன்னால் சொன்னதுதான். சொன்னபடி செய்திடுவோம்.

தரகர்: அப்போ, இனி என்ன கணக்கம், நல்லதொரு நாளைப் பாத திட்டால் போக்க. (வெளியேயிருந்து செருமல் சத்தம் கேட்கிறது. பதுங்கிப் பதுங்கி நரி வருகிறது. எல்லோரும் ஆடசரியத்தால் ஒருவரையொருவர் நோக்குகின்றனர்)

தரகர்: (ஆச்சரிபத்துடன்) ஆரது, என்ன இந்தப் பக்கம்?

விதானை: நரிபோலேயிருக்குது. வீட்டுக்குள்ளே வந்து நிற்கிறதே பக்கத்திலே பயமில்லாமல் !

தரகர்: என்ன, இது ..குளத்தடியில் நரியெல்லே; சூசாமல் நிற்கு திங்கே. (நரியைப் பார்த்து) ஆ, விஷயம் என்னப்பா விளக்கமாய் சொல்லொருக்கால்.

நரி: சாம் . நான் கம்மா தெரியாதே சின்ன ஒரு அலுவல். நேரம் போன்றும் நட்டமொன்றுமில்லை; கழதைய முடியுங்கோ காத்துக்கொண்டிருப்பேன் நான்.

தரகர்: (ஆச்சரிபத்துடன்) நரிதான்...

காமாட்சி: எனக்கொரு இதுகும் இல்லை; என்றாலும் பேயோ பிசா சோ என்றுதான்...

விதானை: என்ன தமிப்பிள்ளையர், ஒரு பயமுமில்லாமல், உண்ணமே யாய் நாரி இந்தப்பக்கம் வருமோ? எனக்கென்றால் ஒன்று மாய் விளங்கவில்லை.

நரி: நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படத்தேவையில்லை. நான் பேயுமல்லப் பிசாசமஸ்ஸ; இந்தக் காட்டில் குடியிருக்கும் நல்ல நாரி தான்.

விதானை: அப்படியென்றால், இந்தப் பக்கம் வந்த நோக்கம்.

நரி: அதைப்பற்றி அவ்வளவு அவசரம் இல்லை.

தரகர்: இல்லை, இல்லை, காரியமில்லை, காரணம் சொல்லும். ஏதேனுமுக்கியமான சங்கதியோ? பயம் வேண்டாம், பரவாயில்லை சொல்லும்.

நரி: சரியாய்த்தான் சொன்னிர்கள். மிகவும் முக்கியமான விஷயந்தான் அது. வேறென்றுமில்லை, ஒரு பேச்சுக்காஸபற்றி... (எல்லோரும் ஆச்சரிபத்துடன் பார்த்தல்)

தரகர்: பேச்சுக்காலோ? என்ன பேச்சு, ஆருக்கு?

நரி: சொல்லாமல் தெரியாதே ஆருக்கென்று? எனக்குத்தான். நான்தானே பேசவேணும்.

தரகர்: சாய் எங்களுக்கொன்றும் தெரியாது, உமக்கும் ஆருக்கும்?

நரி: வேறு யார், எனக்கும் விதானையார் ஐயாவின்றை மகனுக்கும் தான்.

விதானை: உந்த நரி என்னப்பா சொல்லுறது; எனக்கு விளங்கவில்லை.

காமாட்சி: அகப்பைக் காம்பாலை அடித்துத்தான் அனுப்புவேன் நான்.....ஓ.....

தரகர்: என்ன நாடகம் நடிக்கிறீர் நரிப்பிள்ளையார். உமக்கென்ன விசரோ, பைத்தியமோ? இந்தப் பிள்ளையை இந்த ஊர்பயைன் ஒருவனுக்குக் கொடுப்பதாக நாங்கள் தீர்மானித்து விட்டோம். உம்முடைய எண்ணம் சரிவராது.

நரி: என்ன, ஊர்ப் பயைனே? உறுதியாயும் போக்கதோ? உங்ளுக்குத்தான் பைத்தியம்: அவளை எனக்குக் கொடுப்பதாக எப்பவோ முடிவாச்சு.....

விதானை: விசர் பிடித்த இந்த நரி விழுவெல்லே பேசுதிங்கே.

காமாட்சி: (விதானையாரை நோக்கி) ஐயோ கடவுளே! இதென்ன கரைச்சலப்யா இன்று, காஸீலே!! ஒற்றை நரி வீடு வந் தால் கெட்டாலும் என்பார்கள்.

நரி: கெடுதல் வராது உங்களுக்கு குருஷந்திர யோகம் வரும்.

தரகர்: இந்தா! இந்தா!! அது சரி, உனக்கு விதானையாரின் மகளைத் தாறுதென்று சொன்னது யார்?

நரி: வேறு யார் சொல்லுறவு? பெற்ற தாய்தான்!

காமாட்சி: என்ன?

விதானை: என்ன?

நரி: உங்களுக்கு இன்னுமதைச் சொல்லாமல் விட்டிருந்தால் இப்போதே கேட்டிடுங்கள் எனக்கு முன்னுலை யதை.

விதானை: விதானையம்மா சொன்னதென்ன?

நரி: கேஞ்சங்கோவேன் அவவை. மகளைத் தாறுதென்று முன் ஞாராள் கூறியதை.

விதானை: என்ன? நீ சொன்னுயே காமாட்சி, மகளை நரிக்கு தாறுதென்று?

காமாட்சி: அப்படிச் சொல்ல ஆருக்காவது பைத்தியமோ?

நரி: விதானையம்மா மறந்துவிட்டார்களாக்கும். யோசித்துப் பாருங்கோ நல்லாய் அதை ஒருக்கால்.

காமாட்சி: நான் சொன்னேனு உனக்கு மகளைத் தாறேனென்று?

நரி: ஓ.....சொன்னிர்கள் தான்.

காமாட்சி: என்ன? (முன்னால் இரண்டு அடி எடுத்து கைவத்து) என்ன?

நரி: ஏன் மறைக்கப் பார்க்கிறீர்கள்? காட்டுக்கு விறகு பொறுக்க வந்தனரு; மகளிடம் நிங்கள் சொல்லிய வார்த்தையை மறக்கவும் முடியாது மறுக்கவும் முடியாது. அதோடு மறைக்கவும் முடியாது!

(எல்லோரும் அசையாமல் நிற்றல்)

பிள்ளை இலக்ஷி:

உன்னைக் கொடுப்போம் நரியிடம்
உன்னை மணக்கும் ஒரு நரி
உன்னைக் கொடுக்க
உன்னை மணக்கும்
காட்டிலுள்ள ஒரு நரி,
உன்னைக் கொடுப்போம் நரியிடம்... ..

காமாட்சி: அது நான் சும்மாவெல்வோ சொன்னது, நிக்குக்கொடுப்ப
தென்று: மனத்தாலே நினைக்காமல், வாயாலே சொன்ன
வேடிக்கைப் பேச்சு.

நரி: சும்மாவோ என்னவோ சொன்னபடி செய்யுங்கள். எங்கள்
சாதியிலே சொன்னால் சொன்னதுதான். மனிதரெல்லோ
நிங்கள், மேம்பாடாய் இருந்திடுங்கள்.

விதானை: அப்போ, நரி சொல்லுவது சரிபோலத்தான் கிடக்குது...ஆ..

காமாட்சி: ஓ... அப்படி ஒருமுறை சொன்னது உண்மை. ஆனால் அது,
இப்படி வருமென்று நினைத்ததே யாரும்?

விதானை: சொன்னது உண்மையோ?..(கோபத்துடன் பல்லை நெரித்தல்)

காமாட்சி: ஓம்... சொன்னதுதான். எட., அந்தப் பேச்சை யாராவது
ஒரு பொருட்டாய் மதிக்க முடியுமா?

விதானை: இதைத்தான் சொல்லுறது, பென் புத்தி பின் புத்தி
என்று... அப்படிச் சொன்ன பின்பு இப்போ அதை மறுக்க
கிறதென்றால் சத்தியம் தவறின்தாக வஸ்லவோ முடியும்.
அப்போ சொன்ன பிரகாரம் நரிப்பிள்ளையருக்கு இப்போ
மக்ளைக் கொடுக்க வேணும். சொல்லியதைப் பின்பு மறுக்க
கிறது ஒருநாளும் நல்லாயில் லை. (தரகரிடம்) அப்போ தம்
பிழிப்பிள்ளை, இனி வேறெருஞ வழியுமில்லை. இந்தப் பேய்
மனுசி முந்தி எப்பவோ சொல்லிப் போட்டுதாம். ஆனபடி
யால் நரிக்கு மக்ளைக் கொடுக்க வேண்டியதுதான்.

தரகரி: (ஆச்சரியத்துடனும் கோபத்திட்டும்) அப்போ இது தானே!
உங்களின் முடிவு?

காமாட்சி: ஜேயோ கடவுளே, எங்கள் குலத்திலே என்றும் நடவாத காரியம் இன்று நடக்கப்போகுதே. ஒரு பெண்ணை நரிக்குக் கொடுக்கத்தான் முடியுமா?

நரி: விதானையம்மா, நீங்கள் இப்படி அழுது குழறுவது அவசிய மில்லை. இந்த மாதிரியான விஷயம் எங்கள் குலத்திலும் என்றுமே இல்லை. ஆனாலும் இன்று, நடக்க வேண்டிய காரியமானால் நடக்கத்தானே வேணும், மாமி (கேவிபாக)

காமாட்சி: ஜேயோ தம்பிப்பிள்ளையன்னை... இதென்ன சங்கடமாய் போக்கு. நீங்கள் தான் அண்ணே பிள்ளையைக் காப்பாற்ற வேணும்.

நரி: (பெருமித்துடனும் சந்தோஷத்துடனும்) தம்பிப்பிள்ளை ஜூயா இங்கே வருவதைக் கண்ட உடனேயே எனக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது. காரியம் கைகடந்து போகுமுன் நினைப்புட்ட வேணுமென்றுதான் நில்லாமல் நான் வந்தது. உங்கே, ஊரிலே திரிகிற சில மனிதர் மாதிரியில்லை நான். நான் ஒரு பச்சைத் தமிழ் நரி... ஓ... பின் வைத்த வாலை முன்னுக்கு எடுக்கவே மாட்டேன். (நரி ஊளையிடவரும் உணர்ச்சியைக் கஷ்டப்பட்டு அடக்குதல்)

காமாட்சி: ஜேயோ தம்பு அண்ணே, செய்கிறது என்ன இப்போ?

விதானை: (கோபத்துடன்) என்ன செய்கிறது என்று கேட்கிறேயோ? நீ தானே நரிக்கு மகனைத் தாற்தென்றாய். பிறகேன் பிதற்றுகிறாய்.

காமாட்சி: ஜேயோ, தம்பிப்பிள்ளையன்னை... நீங்களாவது, நல்லாய்யோசித்து எல்லாம் செய்திடுங்கோ. சிறிய பிழையொன்று நடந்துதான் போக்கு இங்கே.

தரகரி: (சிறிது யோசித்த பின்) பயப்பட வேண்டாம், என் பொறுப்பிலே விடுங்கோ, எல்லாம், குறையோன்றும் ஒருவருக்கும் ஏற்படாத முறையிலே, நான், சமாதானமாய் சக்சரவைத் தீர்த்துவிகீரேன். (விதானையாரைப் பார்த்து கண்ணுல் சைகைகாட்டுகிறூர். விதானையார் விளங்கிக்கொண்டு தலையாட்டுகிறார்)

காமாட்சி: என்வென்றாலும் செய்து பிள்ளையைக் காப்பாற்றினால், போற வழிக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும் அண்ணே.

நரி: சமாதானமாயோ எப்படியோ சொல்லியபடி செய்திட வேணும். அவ்வளவுதான் தேவை எனக்கு.

தரகர்: ஓய் நியாயம் தவறுமல் நீதி வழுவாமல், வாழ்க்கை நடத்திற் ஆட்கள் நாங்கள். தெரியுமே நரியார். அதன்படி பிள்ளையை உமக்குத் தராறும். ஆனால் அதை எங்கள் சம்பிரதாய வழக்கப்படி தான் செய்யவேணும்.

காமாட்டி: ஐயோ தம்பண்ணே, இதென்ன வம்பு, அண்ணே!

தரகர்: பொறுபிள்ளை கொஞ்சம் பேசி முடிக்குமட்டும்.

நரி: இருங்கு எங்களுக்கும் பழக்க வழக்கங்கள், கேளரவிக்கத் தானே வேணும் அதுகளை நாம்.

தரகர்: கண்ணிகாதானம் செய்கிறபோது கைக்கொள்ள வேண்டிய சடங்குகள் சில உண்டு. அதன்படிதான் எல்லாம் செய்திட வேணும்.

நரி: ஓம், ஓம் அதெல்லாம் நல்லதுதானே! ஆனால் செய்ய வேண்டியதைச் செய்வோமா இப்பவே, ஏன் இந்த விஷயங்களை வைத்து மினக்கெடுத்துவான்?

தரகர்: ஓம், ஓம். நரிப்பிள்ளையார் சொல்லிற்றைப் போலை இப்பவே செய்து முடித்திடுவோம் எல்லாம்.

காமாட்டி: (கைகளை உயர்த்திக்கொண்டே) ஐயோ மகனோ! இதென்ன நடக்குது. கேட்பார் ஒருவரும் இல்லையோ கடவுளோ. (விதானையாரிடம்) சடங்கு சம்மதம் ஒன்றுமில்லாமலே, மகனைக் கொடுக்கப் போகிறீர்களா, கட்டி?

தரகர்: இஞ்சேருங்கோ விதானையம்மா. இந்தநேரத்திலே இடக்காக இருக்கக் கூடாது. இந்த விஷயத்தைச் சத்தமில்லாமல் சடப்பெடுப்பென்று இன்றைக்கே இப்பவே முடித்திடுவதுதான் புத்தி. நரியார் சொல்லுவது சரியான சொல்லு, இந்தச் சங்கதியை வெளியிலே சொல்லாமல் செய்திடல் வேண்டும் உடனே எல்லாம்.

விதானை: தம்பிப்பிள்ளையர் சொல்லுற்று உண்மை. முந்திய ஏற்பாட்டின்படி மகனை எப்படியும் கொடுக்க வேணும் நரியாருக்கு. இப்பில்லை இதிலே இனி இரண்டாம் பேசுக்கு. கல்யாண

ததை முடிக்காமல் காலந்தாழுத்தினால். விஷயம் எல்லாம் வெளியாகவிடும். (கரியைப் பார்த்து)இங்கே பாரும் நரியார், நான் இப்படிச் சொல்கிறதை இழிவாய் விளங்காதீர். சின்னப் பிள்ளைதானே, நீர் என்று நினைத்து நாங்கள் இதைச் சருக்கமாய் செய்கிறோம் என்று நினைக்காதீர். மோட்டு மனிதர்கள் கலியாண வீடுகளில் செலவறிக்கும் காசைப் பத்திரமாய்க் கொடுக்கலாம் பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும்.

நரி: எனக்கும். அடியோடு பிடிக்காது ஆரவாரங்கள். இதை இப்பவே முடிய்யது எனக்கும் சந்தோஷம். ஏனென்றாலும், என்னுடைய வீட்டிலும் ஆயத்தம் ஒன்றும் இல்லை.

தரகா: எல்லாம் சரி, மாப்பிள்ளை நரியாரே! ஆனால் ஒரு முக்கியமான விஷயம் முடிக்க இருக்குது. தட்டிக் கழிக்க ஏலாது அதை நாங்கள். அது தான் பெண்ணுக்கு நாம் அளிக்கும் சீதனம். பெண்ணைக் கொடுக்கும் போது சீதனமும் கொடுக்க வேணும். அப்படியில்லையென்றால் அது பெரிய குறையாகும்: அதைவிட்டால், சந்தோஷம் எங்களுக்கும்கிட்டாது. மாப்பிள்ளை, நாங்கள் பணவசதி குறைந்தவர்கள் என்று நினைக்கக் கூடாது. கட்டாயம் சீதனம் நீர் வாங்கத்தான் வேண்டும். தெரியாதே நாங்களும் எங்கள் பழக்கவழக்கங்களைக் கைவிட இயலாதுதானே.

நரி: எட... சீதனத்தை, வலியக் கொடுப்பதொரு நல்ல வழக்க மெல்லோ? இருக்கு எங்களுக்கும் இப்படி வழக்கங்கள். செய்திடுங்கள் நீங்கள் சீதனம் கொடுக்கிறதை.

காமாட்சி: ஈசனே! என்னுலே இதற்கு உடன்பட முடியாது.

தரகர்: இங்கே பாருங்கோ என்னை விதானையம்மா! சத்தம் போடாதேயுங்கள்!! நான் தலையிட்ட விஷயம் பிழைபோக மாட்டாது. இந்த விஷயம் என்னுடைய பொறுப்பென்று நான் சொல்லியிருக்க, மறு நிமிஷமே மறந்து போன்றார்கள். மாப்பிள்ளைக்கோ பெண்ணுக்கோ, குறை ஒன்றும் இல்லாமல், கடவுள் கருணையுடன் காரியத்தை முடித்திடுவேன்.

விதானை: (காமாட்சியிடம்) தம்பியபிள்ளையர் இதையற்றி நன்றாய் யோசித்தபின் தானே தலையிட்டிருக்கிறார். அதுதான் அப்படிச் சொல்லுறூர் என்கிறேன். (விதானையார் காமாட்சி யைப் பார்த்துச் சைகை காட்டுதல். காமாட்சி விளங்கியது போல் தலையாட்டுதல்)

நரி: தமிழ்பிள்ளை ஜூயா பேசு தங்கமான பேசு. தெர்வாயு மிருக்குது தேன் குடித்த கதை போல.

விதானை : பிள்ளாய்! மங்களம்!! பின்க்காமல் வா இங்கே. (மங்களம் வருகிறீர்கள்) என்ன செய்கிறது என் மகனே கேள் இதனை. உன் தாயார் சொன்னதெல்லாம் தவறுமல் நடக்குதடி.

காமாட்சி: ஜூயோ மகனே, உன்னை, நரியிடம் கொடுத்துவிட்டு...நான் ருப்பதெர்படியோ?... (காமாட்சி ஒப்பாரியாக அழுதல்)

விதானை: இப்பதான் விளங்குது உனக்கு விஷயங்கள். அக்கம்பக்கத் திலே பார்த்துப்போச வேணுமென்று.

மங்களம் ஜூயோ . என்னை நரிக்காக்டிக் கொடுக்கப் போகிறீர்கள் . ! (அழுதல்)

விதானை. ஓம் மகனே, பெற்றவளே உன்னைக் கட்டிக் கொடுப்பதாய் வாய்த்து விட்டாரே.

மங்களம்: ஜூயோ என்னுலே இதற்கிணங்க முடியாது. ஏன் இப்படிச் செய்தீர்கள், அப்பு. என்னுலே முடியாது.

தடுகள் இந்தா பிள்ளை, குழந்தை பெறுகிற பெண்களைப்போலே, என்னுலே முடியாது. என்னுலே முடியாது என்று குழநிப் பயன்னேன்றுமில்லை. ஏற்கனவே சொல்லினிட்டேன் என்னிடம் விடச்சொல்லி. இவருக்கோ அவருக்கோ பிழை யொன்றும் வராமல் நான், செய்து முடிப்பேன் சங்கதிகள் சட்டென்று. ஆ... ஆ... நரியார் மாப்பிள்ளையாய் வந்து பெண்ணைப் பக்குவமாய் ஏற்றுக்கொள்ளும்.

காமாட்சி: ஜூயோ! என் குஞ்சு, பொன்குஞ்சு. எப்படித்தான் நான் உன்னை... நரியிடத்தே கொடுப்பேனே!..... பெத்த மகள் நீ போனால்... -- நான் இங்கே இருப்பேனே? ..ம்..ம் (ஆப்பாரியாக அழுதல்)

விதானை: மகனே, செய்ய வறி வேறில்லை. போ, கீட்டப் பொறுமை யுடன். நல்ல பிள்ளையாய் இருப்பாய். நம்பிக்கொள் ஆண்டவனை,

(விதானையார் துக்கத்துடன் மகளை நரிக்குக் கொடுக்கிறார்)

மங்களம்: ஜூயோ எனக்கென்றால் பயமாய் இருக்குதுவே. என்ன நடக்குமென்று சொல்லுங்கோ எங்களுக்கு.

நரி: (மங்களத்தைப் பார்த்து) ஏன் இந்த இனப்மான வேலையிலே துண்பத்தைக்காட்டுகிறோம். போவோம், வா கெதியாய் பெற ரேருக்குக் சொல்லினிட்டு.

மங்களம்: ஐயோ ஆச்சி எனக்குச் சொல்லித்தாருங்கள் செய்வது என்னவென்று. எனக்கு ஒன்றும் தெரியாதே.

காமாட்சி: ஐயோ பிள்ளை இனி என்ன செய்கிறது? உன்னுலே முடிந் தவறர ஊகித்து வேலையைச் செய். வாழ்க்கை நடக்கும் தன் வழியில் நம்பியிரு. அளந்த அளவுதான் அவரவர்க்கு ஆண்டவனுர். நடந்த சங்கதிக்கு நாம் என்ன செய்கிறது?

மங்களம்: ஐயோ ஆச்சி, இனி என்கதியென்ன?

நரி: பயம்படாதே பெண்ணே, நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன். உன்னைக் குறையொன்றும் இல்லாமல் கவனித்துக்கொள்கிறேன் நான்.

தரகரி: அப்பாரி மாப்பிள்ளை, முன்னுலே நீர் போகப் பின்னுலே நாம் வருவோம். எங்கள் சிறப்பான வழக்கம்போல் சீதன மூழ் கொண்டுவருவோம்.

நரி: ஒம், ஒம். கட்டாயம் வாருங்கோ. உங்களை நான், பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன் வழிமேல் விழிவைத்து.

விதானை: தம்பி மருமகனே, பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் பிள்ளையைப் பத்திரமாய்.

காமாட்சி: ஐயோ பிள்ளை, கவனமாய் இரு, கண்ணே. ஐயா மரு மகனே, அவன் ஒன்றுமறியாத ஒரு சின்னைக் குழந்தை. என்ன நடக்குமென்று எனக்கென்றால் தெரியாது. அவனுக்கு ஒரு தீங்கும் செய்யாமல் தாபரிக்கச் சொல்லுகிறேன்.

(விதானையாரும், மனைவியும், தரகரும் மேடையின் ஒரு பக்கத்தால் வெளியேறல்; நரி மங்களத்தை அழைத்துக் கொண்டு சுற்றித் திரும்ப வந்து மேடையின் மறு பக்கத்துக்குப் போய் அதாவது வெளியேறுமல்திரும்ப வந்து, அவளைத் தேற்றப் பாடுகிறது.)

நாரி: கண்ணீரேன் காரிகையே காரணந்தான் கூறுயோ
புண்ணேன் என் மனது புஞ்சிறுதைப் பாராயோ
வண்ண மலர் வாசமெல்லாம் வாவென்று கூறிடுதே
கண்ணுன கண்மனியை கை கூப்பி வணங்கிடுதே
வின்னைத் தொடும் மரங்களைல்லாம் விளையாட அழைத்
திடுதே
பண்ணிசைக்கும் பறவையினம் பாடி வரவேற்றிடுதே-
(கண்ணீரேன்)

ஆடிவரும் தென்றல் உன்னை ஓடிவந்து அணைத்திடுதே
பாடிவரும் தேனருவி பாய்ந்துன்னைப் பற்றிடுதே
நாடிவரும் நாரியினங்கள் நல்வாழ்த்துக் கூறிடுதே
கூடி நாம் இருவருமே குதாகலமாய் வாழ்ந்திடுவோம்-
(கண்ணீரேன்)

முன்றும் அங்கம்

(இரண்டாம் அங்கத்துக்கும் முன்றும் அங்கத்துக்குமிடையில் தீரை
முடப்படமாட்டாது. நாரியின் வீட்டில் மங்களம் அழுது கொண்டிருக்
கிறான். நாரி அவனை ஆசுவாசப்படுத்துகிறது.)

நாரி: இனி நீ துக்கப்படவே தேவையில்லை. நீ துக்கப்பட வேண்
டிய காரணந்தான் என்னவோ? நாங்கள் இப்பதானே கல்
யானம் முடித்தது? அதனாலே இனப்பமாய் அல்லவோ
இருக்கவேணும். (மங்களம் அழுதுகொண்டே பார்க்கிறான்)
இதைப்பற்றி உனக்கு விபரமாய்ச் சொல்லவும் வேணுமோ?
இன்னுஞ் சற்று நேரம்போக உன் அம்மா அப்பா வந்து
விடுவர், சென்னமும் கொண்டு கூறுக்காய் இங்கே. (இதற்
கிடையில் எதிர் பார்த்தவர்கள் வந்து வெளியே கின்ற பாடு
கிண்றனர்)

எஸ்லோரும்; மருமகனே சற்றுக் கேளும்
மகளைப் பார்க்க நாழும் வந்தோம்
சென்னமும் கொண்டு வந்தோம்
சீக்கிரமாய் திறவும் கதவை.

(பெற்றேர் வந்த சத்தத்தைத் கேட்டு நாரி மசிழ்சியுடன்
அதை மங்களத்திற்கு அபிநயத்தால் தெரிவிக்கிறது)

நரி: கேட்டியோ சேதி பார்த்தியோ பெற்றேர
வாசலில் வந்து வாளாவிருக்கினமாம்
சீரும் சிற்புடனே சீதனமும் கொண்டு
கராமத்தில் இருந்து கீழங்கும் பலாபழமும்
தேனும் மாம்பழமும் தெவிட்டாத திணைமாவும்
மகனுக்குக் கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் தங்கப்
பெற்றேர் வந்தனர் போய்த் திற கதவு
போய்த்திற கதவு புன்னகையுடனே,

மங்களம்: (கோபத்துடன்) என்ன அது, ஆர் வந்தது?

நரி: பெற்றேர் வந்தனர் பெற்றேர் வந்தனர்
பணியாரங்கள் கொண்டு வந்தனர்
எழுந்திரு எழுந்திரு எடுத்திடு துண்டினை
கள்ளைத் துடைத்திடு கழுவிடு முகந்தலை
கதவைத் திறந்திடு கதவைத் திறந்திடு
அணைத்திடு அன்புடன் அழைத்துவா அவர்களை

(மங்களம் உடனே எழுந்து கதவைத் திறத்தல். விதானையார், மனைவி, தரகர் வரல். விதானையார் மனைவியின் தலையில் பலகாரப் பெட்டி காணப்படுகிறது. எல்லோரும் முந்திய பாட்டையே திரும்பப் பாஷக்கொண்டு வரிசையாக நாட்டிய அடியெடுத்து வைத்து உள்ளே வருகின்றனர். நாரி ஊளையிடும் உணர்ச்சியைக் கஷ்டப்பட்டு அடக்குதல்)

நரி: வாருங்கோ வாருங்கோ
வந்திப்படி அமருங்கோ.....
(பின்பு)
சத்தான உணவுண்டு
சந்தோஷமாய் இருக்கிறோம் நாம்.

(எல்லோரும் இருத்தல்)

நரி: (மங்களத்தை நோக்கி) போய்டனே எடுத்துவாரும்
போயிலையும் வெற்றிலையும்.
(மங்களம் வெளிப்போதல்)

(காமாட்சியிடம்):

வேலை செய்வதற்கும்
வேண்டிய உதவிக்கும்

ஆளொன்று தேவை
அவசியம் அனுப்பவும்.

(மங்களாம் கொண்டு வந்த வெற்றிலைத் தட்டை வாங்கி மாமியாரிடம் நரி கொடுத்தல்)

இடித்துத் தரட்டுமோ .. அல்லது
கடித்துத் தின்னுவியளோ

காமாட்சி: வேண்டாம் மருமகனே
வெறுமனே சப்புறேன் நான்

(காமாட்சி வெற்றிலைத் தட்டை வாங்குதல். நரி மாமனை நோக்கிப் போதல்)

நரி: சுருட்டோ குடிக்கிறியள்
வெற்றிலையோ போடுறியள்

விதானை: சுருட்டுக் குடிக்கச்
சுறுக்காகக் கொண்டுவாரும்.

(காமாட்சியிடமிருந்து வெத்திலைத் தட்டை வாங்கி நரி தரகரிடம் கொடுத்தல்)

நரி: (தரகரைப் பார்த்து) நடந்து வந்தது
நல்ல கணப்போ

தரகரி: சாய்... குறுக்கு வழியாலே
சுறுக்கென வந்தோம்.

(மங்களாம் சுருட்டு எடுத்துக் கொண்டு வரல்)

நரி: இங்கு நல்ல மதை
அங்கும் அப்படியோ?

எஸ்லோரும்: ஐயோ நல்லமமை
வயலெல்லாம் வெள்ளம்.

(நரி சுருட்டைக் கொண்டு வந்து மாமனுரிடம் கொடுத்தல்)

காமாட்சி: அன்பு மருமகனே, உம்முடைய [உபசாரத்தால் நாங்கள் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தோம். காட்டிலே எங்களுக்கும் கிட்டி

யவர் இருப்பது கிடைத்தற்றிய பாக்கியம். விறகு கிறு வெட்டும் வரலாம் பயம் பீதி இல்லாமல்.

நரி: இவைகளையெல்லாம் யோசித்துத்தான் மாமி நானும், சட் பெட்டென்று சடங்கை முடித்தனன்.

விதானை: மாப்பிள்ளையே மருமகனே, காலையிலே நாங்கள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ. தவறேதும் செய்திருந்தால், தயவு செய்து, தாராள சிந்தையுடன் மன்னித்து மறந்துவிடும். இந்த விஷயம் இப்படி வருமென்று நாங்கள், கனவிலோ நினைவிலோ கந்தப்பொயும் செய்யவில்லை.

நரி: இவையெல்லாம் மாமா, நாங்கள் நினைத்து நடக்கிற காரியமோ?

தரகர்: இந்த விஷயத்தில் நான் பங்கு பற்றியது என்னுடைய அதிர்ஷ்டம் என்றான் நினைக்கிறேன்.

(விதானையாரைப் பார்த்து) நான் சொல்லுறது சிதானே விதானையார் ஐயா?

விதானை: மெத்தச் சரி, (மகளை நோக்கி) கேட்டுயா பிள்ளை, உனக்குக் கொடுக்கும் சீதனம் எல்லாம் கொண்டுவந்திருக்குது, இனி நி, பயப்படாமல் பாடிக்கொண்டிருக்கலாம்.

காமாட்சி: (மங்களத்திடம்) என்ன பிள்ளை நி அழுதுகொண்டிருந்தால் ஆளாகிறது எப்படி? சாப்பிடாமல் சோர்ந்தெல்லே போனும்!

தரகர்: ஒம் பிள்ளை, இனிப் பயத்துக்கு இடமில்லை. இங்கே பாரும் நரியார், இந்தச் சீதன விஷயம் எங்கள் முக்கிய வழக்கம். சீதனம் இல்லாமல் சடங்கு செய்தால் அது கள்ளமாய் ஓடு வதற்குச் சிதானே!

விதானை: அதற்காகத்தான் நாங்கள், சொல்ல முடியாத சீதனம் கொண்டுவந்துள்ளோம். தெரியாதே எங்கள் பழக்க வழக் கண்களைப் பாராமல் வழிச் சென்றால், உடம்பில் எலும் பொன்றை முறித்த மாதிரித்தானே.

நரி: நீங்கள் செய்தது சாலச் சிறந்தது. பெண்களுக்கு, சீதனம் கொடுப்பது ஒரு சிறந்த முறையெல்லோ! அது வாழும் வரைக்கும் வழிவகுக்கும் விஷயமெல்லோ! நான் இன்னும் நீங்கள் என்னத்தைச் சீதனமாய்க்கொடுக்க இருக்க

கிறதென்று கேட்கவே இல்லை. கண்ணியமாய்த் தாற்றிலே கேட்பதற்கு என்ன இருக்கு? நிங்கள், சாதாரண மனிதரா சும்மா கேட்பதற்கு.

காமாட்சி: இப்படி ஒரு கருமகனை நாங்கள் பெற்றது கிடைத்தற்கிய பேறு. வேறு யாருக்குமென்றால், என்ன சீதனமென்று எடுத்தவுடன் சொல்லவேணும்.

நரி: உங்களைப் போன்ற மாமா மாமியை நான் அடைந்தது என் அதிர்ஷ்டம். நிங்கள் எங்களுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கும் சீதனப் பொருள், சிறப்பான பொருளென்று சிந்திக்க இடமுண்டு.

விதானை: வேறு என்ன, தம்பியிள்ளையர் தானே பொறுக்கி யெடுத்த சொத்து சிறப்பாய் இல்லாமல் சும்மாவோ இருக்கும்? எங்கள் மருங்கனுக்கு ஏற்ற ஒரு பொருளை, அவர் தான் தெரிந்தெடுத்தார் அவசரமாய்த் தேடிப்போய்.

நரி: சாய், எவ்வளவு நல்லவர் எங்கள் தம்பிஜூயா.

தரகரி: இந்தச் சீதாத்தைக் கொண்டுவரச் சிரமங்கள் எத்தனை தான். போய்ப் பாரும்தார், நாம் எடுத்துவந்த பெட்டி எவ்வளவு பாரமென்று.

நரி: ஓகோ, அவ்வளவு கனமான பொருள்களையா கொண்டுவந்திருக்கிறீர்கள்? எல்லாம் விலைமதிய்பான வெரங்களாக்கும்...என்ன மாதிரியான வெரங்களோ? ஏன் இவ்வளவு சிரமம் எடுத்திர்கள்? உண்மையில் நான் இந்தச் சீதாத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கவேணில்லை.

காமாட்சி: நாங்களும் பிள்ளைக்கு விருப்பமான பொருளைத்தான் விலை மதிய்பாய்க் கொண்டுவந்தோம்.

நரி: மிகவும் கஸ்டம் நாம் மாமிக்கு கொடுத்துவிட்டோம். உண்மையிலே நிங்கள், இவ்வளவு சிரமம் எடுத்திருக்கக் தேவையில்லை. சரி, இனிமேலாவது சொல்லுங்கள் அந்தப் பொருள் என்னவென்று.

விதானை: போய் நீங்கள் பொருளைப் பார்ப்பதுதான் நல்லது, வீட்டுக்கு வெளியாலே வைத்துவிட்டு வந்திருக்கு, பாரமான பெட்டியெல்லோ, போய்த்தான் பார்க்கவேணும்.

காமாட்சி: பெட்டியை வெளியிலே வைக்கவோ தூக்கி வந்தது இவ்வளவு தூரம்? இருங்கோ நான் போய் இழுத்துக் கொண்டு வாரேன்.

(காமாட்சி வெளியேபோக எழுங்குப்போது நாி தடுத்து இறுத்துகிறது)

நாி: உங்களுக்கு ஏன் உலைச்சல் மாமிய? நீங்கள் இருங்கோ நான் போய் இழுத்து வர...இல்லை...பூதலில் திறந்து பார்த்து விட்டுத் திரும்பி வாரேன்.

விதானை: திறந்து பார்ப்பதற்குத் திறப்பு இதோ இருக்கு.

(விதானையார் திறப்பைக் கொடுத்தல். எல்லோரும் நாரிபோன தினைசைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வெளியேபோன நாி களை இழுந்து திரும்பி வருகிறது. மங்களமும் தலை சீமிர்ந்து பார்க்கிறார்கள்)

நாி: உங்கள் சீதனப் பொருளிலேதோ சிக்கல் தெரிகிறது. அது என்ன பொருளென்று எடுத்துச் சொல்லுவார்களோ.

விதானை: நல்லாய்ப் பாருங்கோ நாரியார், மருமகனே! அப்படி அதி லொரு சிக்கலுமில்லை.

காமாட்சி: ஐயோ! மருமகனே, மகளைக் கொடுத்த உமக்கு மகளுக்கு ஆசையான அதையும் கொடுக்க அன்புடன் கொண்டு வந்தோம்.

நாி: ஆரம்பத்திலிருந்தே எனக்கு அக்கறையில்லை சீதவத்தில் நினைப்பிருக்கோ சரியாய் நான் சொன்னதெல்லாம்.

காமாட்சி: என்ன மாப்பிள்ளை உங்களுக்குப் பைத்தியமா? நம்பிக்கை வரவில்லையா நாம் சொல்லும் வார்த்தைகளில்? போய் வடிவாய்ப் பார்த்து வாருங்கள்.

(நாி பின்பும் வெளியே போய்ப் பார்க்கிறது. எல்லோரும் அங்கு பார்க்கிறார்கள். சிரித்துக்கொண்டு எழுந்து மிற்கிறார்கள். அவர்களையும் இடித்துக்கொண்டு நாி உள்ளே ஒடிவருகிறது. பின்னால் ஒரு நாய் குரரத்தபடி தூர்த்திக்கொண்டே வருகிறது,)

மங்களம்: அப்பு, இது என்னுடைய காணுமல்போன வீமனைல்லே! வீமா, உஞ்சு.. உஞ்சு...

(நாய் நாரியின் மேல் பாய எத்தனிக்க விதானையார் அதைப் பாய்ந்து
பிடிக்கிறார். நளி பக்கத்திலிருந்த கல்லின் மேல் ஏறுகிறது)

நரி: சரணம் சரணம் சரணம் மாமா
சரணம் சரணம் சரணம் மாமி
சரணம் மாமா சரணம் மாமி
சீதனம் தருவது இப்படித்தானு

விதானை: மருமகனே ஏன் பயந்தீர்
சீதனத்தை ஏன் வெறுத்தீர்

நரி: சரணம் மாமா சரணம் மாமி
சீதனம் என்பது வேண்டாம் எனக்கு
மகளை மட்டும் தந்தால் போதும்
சீதனம் தன்னை எடுத்தே செல்க

காமாட்ஜி: அப்படியானால் ஏலாது மகனே
அவளை மட்டும் எப்படித் தருவோம்
சீதனமும் சேர்த்து வாங்கும்
சிரமமென்றால் யக்ளை மறவும்

நரி: சரணம் மாமி சரணம் மாமி
மகளைத் தருவேன் என்றேன் சொன்னீர்
மறந்து போக்கோ சொன்ன வார்த்தை
மாண்பு மிக்க மனிதகுலம் நீர்
மறந்தும் நீர் பொம் பேசலாமோ.

விதானை: சீதனம் நாம் தருவோமென்று
சொன்னபோது ஏன் நீர் ஏற்றீர்
சிரமமென்று கண்ட பின்னர்
வேண்டாமென்று ஏன் வெறுத்தீர்

(நாய் விடுவிக்க முயற்சிக்கிறது)

நரி: சரணம் மாமா சரணம் மாமி
சுவிவராது நம் சடங்கு விஷயம்
நாடியும் வேண்டாம் நாடியும் வேண்டாம்
நமக்கு வேண்டாம் மனித சகவாசம்
பொன்னும் வேண்டாம் பொருஞ்சும் வேண்டாம்
பெண்ணும் வேண்டாம் போதும் போதும்
ஓன்றும் வேண்டாம் ஓன்றும் வேண்டாம்
இத்து வராது உமக்கும் எனக்கும்
ஆளைமட்டும் விட்டால் போதும்
போகிறேன் நான் போகிறேன் நான் போகிறேன்

(ஈரி வெளியேறுகிறது. நானைய மகளிடம் கொடுக்கிறார் வீதாணையார்.
எல்லோரும் பாடி ஆடுகின்றார்)

மகளைக் கேட்டார் மகளைக் கொடுத்தோம்
செதனமும் சேர்த்துக் கொடுத்தோம்
சிரமமென்று கண்டதாலே
திருப்பிவிட்டார் இரண்டுஞ் சேர்த்து
பழியுமில்லை பாவமில்லை பொய்யுமில்லை புரட்டுமில்லை
நாம் இனிமேல் செய்வதென்ன
நடப்போமே நம் வீடுநோக்கி.

(எல்லோரும் வெளியேறுகின்றனர். நாரி திரும்பவங்து ஊளையிட்டு
விட்டுக் கோபமாக அங்குமிங்கும் நடந்துகொண்டு வெளிக்
செல்பவர்களைப் பார்த்துப் போகும்படி சைகைகளைக்
காட்டுகின்றது.)

நாரி: மனிதருடன் மனம் முடிக்கும் விஷயம், திராட்சை ப்
பழம்போலத் தெவிட்டிப் புளிக்கிறது. எவ்விதம் தெண்
டித்துத் தோல்வியடைவது, என்றும் தெண்டிக்காமலே
இருக்கக் காரணமாகும் கோழைத்தனம், சோமபேரித்
தன்மை இவைகளிலும் பார்க்கத் தலைகிறந்தது அல்லவா?
ஓ, ஓ! மங்களம் போன்ற மன்னாங்கட்டி. என் நீத்திரா
தேவி இருக்கவே இருக்கிறான். களைத்து விட்டா என்
காலும் மேலும். ஆரணங்கு அவளிடம் நான் சென்று
வருகிறேன்.

(ஈரி ஊளையிட்டுவிட்டு நாடகத்தின் தொடக்கத்திலே இருந்ததைப்
போல் படுக்கிறது. திரை விழுகிறது)

நிருஷ்ட ஈ படிப்பகம் - கோப்பாய்

பெ புத்தகம் கீழ்க்குறிப்பிட்ட விகநி
 அல்லது அதற்கு முன்னர் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட
 வேண்டும். குறித்த தவியக்கும் கொடுபடாத
 புத்தகம் ஒவ்வொன்றிற்கும் நாள் ஒய்யற்றப்
 பத்துச் சதம் ரூற்றப் பண்மாக அறவிடப்படும்.

1/10/93

எம் சேவகள்

நிறுவன நிர்வாகம், உற்பத்தித் தொழில், தொழில் நுட்பம், எந்திரிதம் முதலிய துறைகளில் தாபிதம், பெருப்பித்தல், திறங் கூட்டல் பற்றிய சுக்கிளித் தீவிராக்கும் செய் முறை வேலைகளும்.

நிறுவனங்களுக்குத் தேவையான வெவ்வேறு விதமான ஊழியர்களை விளம்பரம், பரிட்சைகள், நேர்முக ஆய்வு முதலியன மூலம் தெரிவுசெய்தல்.

விஞ்ஞான, தொழில் நுட்ப, பரிபாலன நூல்கள், சுஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள், அறிக்கைகளைப் பிறமொழிகளிலிருந்து தமிழ், சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்தல்.

மேற்கூறிய துறைகளிலும் மற்றும் சமுத்தின் பொருளாதார சமூக, கலாச்சார விருத்திக்கு உதவக்கூடிய மற்றைய துறைகளிலும் ஆங்கிலம், தமிழ், சிங்களம் என்னும் மொழிகளில் நூல்களை வெளியிடல்.

சமுத்து நிறுவனங்களுக்கும் மக்களுக்கும் வெளிநாடுகளிலிருந்து அவர்களுக்கு வேண்டிய சேவைகளைப் பெற்றுக் கொடுத்தல்.

சமுத்தில் கிடைத்தற்கிய யந்திரங்கள், பாவனைப் பொருட்கள் முதலியவற்றை உள்நாட்டு ஏற்றுப் பொருட்கள், சாதனங்கள், வேலையாட்களின் உதவியுடன் உற்பத்தி செய்தல்.

விஞ்ஞான, தொழில் நுட்ப ஆராய்ச்சி.

நிறுவனங்களின் ஊழியர்களுக்குச் சகல துறைகளிலும் பயிற்சி அளித்தல்.

உற்பத்தித் தொழில்கள், வர்த்தக நிறுவனங்களைத் தொடங்கவும் கைத் தொழிற் பேட்டைகளை அமைக்கவும் வேண்டிய ஆலோசனைகள், யந்திரம் பூட்டுதல், கட்டிட வேலை முதலியன.

வேறு உர்களுக்குள் எந்தப் பிரச்சனையையும் நாங்கள் பொறுப்பேற்றுத் திர்க்க முடியும்.

மேற்படி சேவைகளை விட, கூலியோ சன்மானமோ இல்லாமல் வேறு அரசாங்கத்துக்குச் சகல துறைகளிலும் ஆலோசனைக்கறி உதவியளித்தல், நாட்டின் பொருளாதார, தொழில் முறை, விவசாய, கலாச்சார, உயர் கல்வி விருத்திக்கு ஊக்கமளித்தல், உதவுதல், சமூக ஒருமைப்பாடு, தேசிய ஒற்றுப்பைக்கு உழைத்தல் முதலியன.

“ மயிற் ” தாபனம்,

பதினெந்தாவது ஒழுங்கை, கொழும்பு 3. தொலைபேசி: 28823

10